కథా నిలయం
~~6018~~ 4318
శ్రీకాకుళం

సింహాద్రిరావీయం

మన్నెంలో సాహసాలు

నందకిశోరరావు చోడవరం మన్నెంలో స్కూళ్ళ డిప్యూటీ ఇనస్పెక్టరుగా పనిచేస్తున్నాడు. రేంజియొక్క హెడ్క్వార్టర్సు ఏలేశ్వరం. ఇనస్పెక్టరుతో పరిచయమున్న సింహాద్రిరావు. స్వస్థలమైన కాకినాడ నుంచి బయలుదేరి వచ్చి స్నేహితుడైన నందకిశోరరావు ఊరిలోలేక కమాను వెళ్ళగా "ఇంటిదగ్గరనుంచి బయలుదేరినవేళ మంచిదికాదు" అనుకొన్నాడు. ఇనస్పెక్టరు కమాను నుంచి ఎప్పుడు వస్తాడో తెలియదు! మిత్రుడితో సరదాగా కాలక్షేపం చేదామని అతను వచ్చాడు. కాని మిత్రుడు లేకపోగా ఏమీ తోచలేదు. సరదాకోసం వచ్చినవాడు, తిరిగి ఊరికే వెళతాడా? ఇంటిదగ్గర తొందర పనులేమి ఉన్నాయని! అతను ఆలోచన చేశాడు. "స్నేహితుడు ఊళ్లో లేకపోవడమే బాగుంది. ఇప్పుడు రెండు కలిసివస్తాయి, నేను వెళ్ళి అతన్ని కమానులోనే కలుసుకుంటాను. ఇంటిదగ్గరకన్నా కమానులో అయితే మరింత కులాసాగా కాలక్షేప మవుతుంది. నాకు లోకానుభవం పూర్తిగా ఉంది. కాని ఆ శ్రీరామాదుల కున్న వనవాసానుభవం లేదు. ఇప్పుడు కాకపోతే మరి అడవిని చూడడ మెప్పుడు కలిసివస్తుంది? ఈ అదను పోగొట్టుకొంటానా! ఎంత మాట! వెళ్లి అతను ఏ ఊళ్ళో ఉంటే ఆ ఊళ్ళో కలుసుకుంటాను. మా మిత్రుడు కూడ ఎంతో ఆనందిస్తాడు. అతనికి తిరుగుడులో ఉండే బాధ తొలగిపోతుంది"-అని.

అతను డిప్యూటీ ఇనస్పెక్టరు ఆఫీసుకి వెళ్ళి ఆ తేదీకి ఇనస్పెక్టరు ఏ ఊళ్ళో ఉండవచ్చో కనుక్కున్నాడు. పైగా, అక్కడికి వచ్చిన ఉపాధ్యాయుల నుంచి కొంత భోగట్టా లాగాడు. శరభాపురంలో ఉండవచ్చని తెలుసుకొని సాహసించి అక్కడికి వెళ్లదలచాడు. మన్నెంలో ఊళ్ళు తిరగడమంటే తమాషాకాదు. ఆ వైపు మన్యాని కంతకి ఒకే ఒక కంకర రోడ్డు ఉంది. ఆ దారిని బస్సుకూడా వెళ్ళుతుంది. బళ్ళదారులులేని ఊళ్లు

కూడా ఉన్నాయి. గాజుల తట్టు అంటే గుర్రాల మీద వెళ్ళవలసిన ఊళ్లు ఉన్నాయి. కాలి నడకకి కూడా గతిలేని ఊళ్లు ఉన్నాయి. సింహాద్రిరావు ఇంకో గంటలో, అంటే మధ్యాహ్నం బయలుదేరే బస్సులో, వెళ్ళదలుచుకున్నాడు. కాఫీ హోటలులో కాస్త కతికి, బస్సుస్టాండుకి వచ్చాడు. అప్పటి కింకా బస్సు రాలేదు. కాలక్షేపానికి కిళ్ళీ నములుతూ, సిగరెట్టు పీలుస్తున్నాడు.

సింహాద్రిరావు సన్నగా ఎర్రగా ఉంటాడు. పాతిక ఏళ్ళు. కళ్ళు పెద్దవి. మధ్య మధ్య బిత్తరచూపులు చూస్తూంటాడు. కొంచెం నవ్వు మొహం. సన్నని మీసం, చిన్న పిలక ఉందికాని బయటపెట్టడు. ముందు క్రాపింగు. దేశీయ దిరీసు వేసుకొన్నాడు. కాస్త షోకు జమాయిద్దామని రంగు వెలసిపోయిన కోటు ఒకటి ధరించాడు.

బస్సు వచ్చింది. సింహాద్రిరావు ముందు సీటులో చొరవచేసి కూర్చున్నాడు. బస్సు నడకసాగించగా కాస్త నోరున్నవాడు కాబట్టి దారిలో బస్సు ఎక్కిన ప్రతివాడిని కూడ 'డిప్యూటీ ఇనస్పెక్టరుగారు ఎక్కడ మకాం చేశారు. ఏమిటి కథ' అని కనుక్కుంటూ సాయంత్రానికి శరభాపురం చేరుకున్నాడు.

అతని అంచనా చక్కగా ఫలించింది. లేకపోతే పాపం ఈ అడివిలో ఎక్కడెక్కడ తిరగవలసివచ్చేదో, ఏమి గతో! ఇనస్పెక్టరు శరభాపురంలో ఉన్నాడని విని నేను కొంత పుణ్యం చేసుకొన్నాను" అని సంతోషించాడు.

నందకిశోరరావు బడి పరీక్ష చేసుకొన్నాడు. కుర్చీమీద కూర్చున్నాడు. సింహాద్రిరావుని చూసీచూడటంతోనే ఇనస్పెక్టరు ఆశ్చర్యపోయాడు. "నువ్వు అసిస్టెంటు ఏజెంటు తాతలాగున్నావే!" అన్నాడు.

"నేను పాతికేళ్లవాణ్ణి, తాత నెల్లాగు అవుతానయ్యా!" అన్నాడు సింహాద్రిరావు.

"అరి నీతస్సల మందు! మేము మన్నెంలో ఎక్కడ ఉన్నాసరే అసిస్టెంటు ఏజెంటు ఇట్టే పట్టేస్తాడు. నలుగురిని నాలుగు మూలలా పంపిస్తాడు, వల వేస్తే పిట్ట దొరికిపోయినట్టు దొరికిపోతాం. నువ్వా

మనిషివంటే! ఈ అడివేమిటి! ఈ మన్నెమేమిటి! ఈ కొండ లేమిటి! ఇక్కడి తిండి తిప్పలేమిటి!" అంటూండగా సింహాద్రిరావు కూడా అందు కొని "ఇక్కడి నారు లేమిటి! ఇక్కడి మనుష్య లేమిటి! ఇక్కడి ఆఫీస ర్లేమిటి!" అన్నాడు.

"నువ్వు బాగా కుదిరేవు లేరా!" అన్నాడు ఇనస్పెక్టరు.

"నేను పిలవకుండానే వచ్చానుగా!" అన్నాడు సింహాద్రిరావు.

పిలవకుండా వచ్చినవాళ్లే ఇక్కడ కావాలి. మన్నెం అంటే మజాకా అనుకొంటున్నావేమో! ఇక్కడివాళ్లే హడిలిపోతారు. రాజ బాటని పోతుంటేనే ఏ పెద్దపులి మీద పడుతుందో, ఏ ఎలుగుగొడ్డు తరుముతుందో అని! సరే! మాటలు తర్వాత కానిద్దాంగాని" అని పక్కనే ఉన్న ఉపాధ్యాయుడి వైపు చూసి "కాస్త కాఫీ ఉంచారా?" అన్నాడు.

"మరుగుతూంది" అన్నాడు ఉపాధ్యాయుడు.

ఫలహారం సమేతంగా కాఫీ పుచ్చుకున్నారు అతిథు లిద్దరున్నూ.

సింహాద్రిరావు గర్రున తేన్చి, సిగరెట్టు ముట్టించి, బడి ఇంటిని చూచి నిర్ఘాంతపోయాడు. అదొక తాటాకుల పాక. మన్నెంలో వెదుళ్లకి లోపమేమిటి? తాటాకులకి లోపం అంతకన్నాలేదు. అలాంటి పాకలు ఒక్కసారిగా పాతిక వెయ్యవచ్చు. వేసే మనుష్యులు దొరకాలి గాని! మట్టి నేల! గోడ లేనేలేదు. అయితే ఒక విశేష మేమిటంటే, పాకలో ఒక వైపు నాలుగు బద్దలు అల్లి ఒక చిన్న గదిలాగు అమర్చబడింది. నామకః గది. ఆ బద్దల మధ్య నుంచి కావలిస్తే ఏ అడవి పందో, ఏ చిరుతపులో దూరవచ్చు. దానికి ద్వారం ఉంది కాని తలుపు లేదు. అందులో ఎవరైనా కాపుర ముంటారా ఏమేనా! పగటిపూట నలుగురు పిల్లలు చేరితే చేరతారు. అంతే! ఒక మేజాబల్ల, ఒక కుర్చీ. నాలుగు పొడుగుపాటి బెంచీలు, ఒక నల్లబల్ల అనబడే తెల్లబల్ల, ఇవే అక్కడ ఉండే సరంజామా.

బడికి అనుకొనే అడివి ఉంది.

ఇక్కడి పరిస్థితులు చూచి సింహాద్రిరావుకి ఒకవైపు గుండె బితుకు

బితుకు మంటూంది. నేరకపోయి ఇక్కడికి వచ్చేనని మనస్సులో అనుకొన్నాడు. కాని అంతటిలో వెల్తిపడిపోయే ఘటం కాదు.

స్కూలు పెరడే జీమూతంలాగు ఉంది. కాలు అవతల పెడితే ఏ పాము లేస్తుందో అనిపిస్తూంది.

సింహాద్రిరావు "ఇది పెరడా, నందన వనమా, యమలోకమా ?" అని ఉచ్చరించాడు.

"మేష్టరూ ? నువ్వే చెప్పు. ఇదంతా నీ సొమ్మే కదా?" అన్నాడు ఇనస్పెక్టరు మేష్టరు వైపు చూస్తూ.

"ఏమిటోనండి ! చెట్లు ఒకవైపు కొడుతూంటే ఒకవైపు పెరిగిపోతుంటాయండి!" అన్నాడు ఉపాధ్యాయుడు నిరుత్సాహంగా.

"ఒకవైపు తింటూంటే ఒకవైపు అరిగిపోతూంటుందండి" అన్నాడు సింహాద్రిరావు, సిగరెట్టు పొగ విడుస్తూ. మిత్రుడితో "ఇంతకీ రాత్రి భోజన ముందా !" అని ప్రశ్నించాడు.

"దుప్పభోజనాని కేమీ లోటులేదు" అన్నాడు ఇనస్పెక్టరు.

"హారి ! చచ్చాం! రాకరాక వచ్చిన అతిథిగతి ఇదా!" అన్నాడు సింహాద్రిరావు

''నాతో పాటు మేతకి ఫర్వాలేదు. కుక్కురుమీద పడేస్తాను లే" అన్నాడు ఇనస్పెక్టరు. మునిమాపు అవుతూందిగదా అని అతను కుక్కురు కోసం తొందరపడుతున్నాడు. బంట్రోతు సాయంచెయ్యడం కోసం సిద్ధపడ్డాడు.

"మంచి పాటాకత్తి తెప్పించిపెట్టు పంతులూ !'' అన్నాడు సింహాద్రిరావు ఉపాధ్యాయుడితో.

''ఒకటి కాకపోతే రెండు తెప్పించుతాను'' అని పంతులు, దగ్గర వున్న ఇద్దరి శిష్యులిని పంపించాడు. వాళ్ళు కత్తి ఒకటి తెచ్చారు.

ఎవరి ఇంటి దడిమీదో కాసిన రెండు పొట్లకాయలు సాధించుకు వచ్చాడు పంతులు. వాటిని చూచి బ్రహ్మానందపడ్డారు మిత్రులు. ఈ అడివిలో ఇదెక్కడ పుట్టించుకువచ్చావయ్యా!'' అన్నాడు ఇనస్పెక్టరు.

''తమ దయ'' అన్నాడు పంతులు.

కొందామని వచ్చిన మరి ఇద్దరు ఉపాధ్యాయులు, అక్కడ పోగయారు.

ఇనస్పెక్టరు ఒక కుర్చీమీద కూర్చున్నాడు. సింహాద్రిరావు ఒక బెంచీమీద కూర్చున్నాడు. అతను "ఏమిటి ఈ అడివిలో విశేషాలు ?" అని తెలుసుకోడానికి కుతూహలపడ్డాడు.

"అడివి కేముందండి వెధవ అడివి! ఇంత అడివి ఉన్నదన్న మాటేగాని ఇక్కడ తినడానికి మళ్ళీ ఎక్కడనుంచో తెచ్చుకోవలసిందే నండి! అంత వ్యవసాయం నేర్చినవాళ్ళులేరు. ఏవో జొన్నలు, గంటెలో అడివి పందుల నోళ్ళు, దుప్పుల నోళ్ళు కొట్టి కాస్త సంపాదించుకొంటారు అంతేకాని వరి పైరు చెయ్యలేరండి" అన్నాడు మొదటి పంతులు.

"దాని మాటకేంగాని ఇక్కడుండే పులులు, సింహాలు, ఏనుగులు శరభ మృగాలు ఇత్యాదుల చిత్రవిచిత్రాలేమిటి?" అన్నాడు సింహాద్రిరావు.

డిప్యూటీ ఇనస్పెక్టరు వింటున్నాడు.

"ఇక్కడ పెద్దపులులు, బండిచిందుపులు, ఆకుచిందుపులు, ఎలుగుగొడ్లు, దుమ్ములగొడ్లు ఇటువంటివి కావలసినన్ని ఉంటాయండి" అన్నాడు రెండో పంతులు

"అయితే ఈ మధ్య ఎవరేనా పెద్దపులిని చూసేరా. లేకపోతే బోనులో పట్టేరా, లేకపోతే తుపాకితో కొట్టారా? ఏమిటి కథ" అన్నాడు సింహాద్రిరావు.

"మొన్న మొన్ననే ఒకాయన ఇక్కడికి కొత్తగా వచ్చేడండి. ఒక కాబూలీ అబ్బి. వచ్చినవాడు ఊరుకోకుండా పెద్దపులిని చూచివస్తానని బయలుదేరేడండి, అదేమిటో చెప్పినట్టుగా పెద్దపులి వచ్చిందండి. ఏదో కత్తి అతని దగ్గర ఉంది కాని దానివల్ల ఏమి లాభం? అతను జకిసి చేట్టెక్కబోతూంటే పెద్దపులి కిందికిలాగేసిందండి. చంపేసి,తినేసిందండి" అన్నాడు మొదటి మాష్టరు.

డిప్యూటీ ఇనస్పెక్టరు "అయ్యో! పాపం" అని విచారించాడు.

సింహాద్రిరావు గుండెలలో రాయి పడింది. "ఇక్కడ ఇంతేసి ప్రమాదాలున్నాయా! ఇంకా ఏమిటో అనుకొన్నాను" అని. ఇక్కడి నుంచి బతికి వెళ్ళే సూత్రమేమిటి అని ఆలోచిస్తున్నాడు. రావడమే పొరపాటు జరిగిందని విచారిస్తున్నాడు.

నాలుగో మాస్టరు మరొక కథ చెప్పాడు. "మన కొక ఫర్లాంగు దూరంలోనే ఒక పొలం దున్నుతున్నాడండి ఒక మన్నెంకాపు. అతను చేతిలో చువ్వలేదని నాలుగడుగుల దూరంలో ఉన్న చెట్టుకొమ్మని విరుద్దామనివెళ్ళి విరిచివచ్చేసరికి కాడినున్న రెండెద్దులలో ఒకదానిని పులి వీపుమీద వేసుకొని పట్టుకుపోతూందండి. పాపం ఏమిటి చేస్తాడు! అది ఎక్కడ పొంచుందో, ఏమిటో! గోలపెడుతూ అతను మిగిలిన పశువుతో కొంపకి చేరుకొన్నాడండి" అన్నాడు.

"ఎంత చిత్రమో! పాపం!" అని విచారించాడు డిప్యూటీ ఇనస్పెక్టరు.

"ఇక్కడికి ఫర్లాంగు దూరంలోనే!" అన్నాడు సింహాద్రిరావు. అతని పై ప్రాణాలు పైకి పోయినట్టుగా కూర్చున్నాడు. ఒక ఉలుకులేదు, ఒక పలుకులేదు. తాను ఇక్కడికి రావడమే తప్పువని చేసేననుకున్నాడు. "ఇదేమి చావుతో చెలగాటమా మరొకటా! ఇక్కడినుంచి బతికి కొంపకి చేరుకొన్నప్పటి మాట చూసుకుందాంలే" అని దిగాలుపడిపోయాడు. అతని వాచాలత తగ్గిపోయింది, సిగరెట్టు ముట్టించి ఉట్టినే కూర్చున్నాడు.

బాగా చీకటి పడింది. ఊరు మాటుమణిగింది. పక్షుల కూతలు కూడా తగ్గిపోయాయి. లాంతరు వెలుగుతూందన్నమాటే గాని, దాని వెలుగుని చీకటి తినివేస్తూంది. స్నేహితు లిద్దరూ భోజనానికి కూర్చునారు. మన్నెంలో పెరుగు వేసుకోకూడదనుకొంటూ, తినడానికి మరేమీటున్నా యనుకొంటూ, ఆ గట్టి పెరుగుని విడిచిపెట్టలేక వేసుకొని భోజన మయిందనిపించారు.

వాళ్ళు చేతులు కడుక్కొంటూండగా కై!-కై!-కై! అని మూడు సార్లు శబ్దం వినపడింది. మొదటి మాటుకంటె రెండో మాటు, రెండో మాటు కంటే మూడో మాటు శబ్దం తగ్గిపోయింది. ఏమిటా అనుకొన్నారు! పక్కనున్న మనుష్యులు కేకలు వేస్తున్నారు. 'ఏమిటి!' అని స్నేహితు లిద్దరూ కంగారుపడి కనుక్కోగా, బందిచిందు వొకటి కుక్కని నోటకరచుకొని పారిపోయిందని తేలింది. ఇది తమకి నలభై గజాల దూరంలోనే జరగగా డిప్టీఇనస్పెక్టరు భయపడ్డాడు. కాని చేసేదేమీలేదు.

సింహాద్రిరావు బెంబేరయి కూర్చుండిపోయాడు. ఒంటిలో ప్రాణాలు లేవు. నోట మాట లేదు. ఏమిటి సాధనం అని ఆలోచిస్తున్నాడు.

పక్కలు వేసుకోవలసి వచ్చింది. చుట్టూ చిమ్మచీకటి 'గీ' పెడు తూంది. కన్ను పొడుచుకున్నా అవతలి వస్తువు కనపడదు. స్థలం చూస్తే బహు ప్రమాద మయినది. సింహాద్రిరావుకి ఏమీ పాలుపోలేదు. చివరికి తెగించి "మనం ఎక్కడ పడుక్కోడం ? అని ప్రశ్నించాడు.

"ఎక్కడేమిటి, ఇక్కడే!'' అన్నాడు ఇనస్పెక్టరు.

''నన్ను బతికించే పూచీ నీది!'' అని సింహాద్రిరావు నిర్మొహ మాటంగా చెప్పివేశాడు.

''నిన్ను నన్ను కూడ బతికించే పూచీ దేవుడిది'' అని ఇనస్పెక్టరు జవాబు చెప్పాడు.

ఇద్దరికీ చెరో రెండు బెంచీలు ఉన్నాయి. గది గుమ్మం దగ్గర తనకి కాపుగా ఇనస్పెక్టరుని బెంచీలు వేసుకొమ్మన్నాడు సింహాద్రిరావు. ''ఎక్కడైనా ఒక్కటే! '' అన్నాడు ఇనస్పెక్టరు. బంట్రోతు సాయం చేయగా సింహాద్రిరావు రెండు బెంచీలు గదిలోపల వేసుకొన్నాడు. వాటి చుట్టూర, తనపై నుంచి బట్టలు కప్పి గుడారంలాగ తయారుచేశాడు. వెయ్యి దేవుళ్ళకి మొక్కుకొని కళ్ళు మూశాడు.

అతను మెలకువ వచ్చినప్పుడైన కళ్లు తెరవలేదు. ఏమాత్రం అలి కిడి అయినా మొట్టమొదట ఇనస్పెక్టరుని ఎత్తుకుపోతుంది. ఆ వచ్చిన పెద్దపులి అని భావించాడు. మెలకువ వచ్చినప్పుడు, కలలో కూడ అతని మనస్సులో పెద్దపులులు పచారుచేస్తూనే ఉన్నాయి.

ఎలాగో తెల్లవారింది. పక్షులు హడావుడి చేస్తున్నాయి. కాలకృత్యాలు తీర్చుకోటానికి నందికేశ్వరరావు లేచి వెళ్ళాడు. మనుష్యుల శబ్దం కోసం ఎదురు చూస్తున్నాడు సింహాద్రిరావు. అంతవరకు కళ్ళుతెరవదలచు కోలేదు.

మేష్టర్లు వచ్చి అతని గుడారం చూసి నవ్వుకొన్నారు, అతన్ని లేవగొట్టారు. మేలుకుని ఉండే "అమ్మయ్యా!" అంటూ నిద్రలోంచి లేచి నట్టుగా లేచి ఒళ్ళు విరుచుకున్నాడు సింహాద్రిరావు.

"ఇంత భయమైతే ఎలాగండి పంతులుగారూ!" అన్నాడు అందులో ఒక మేష్టరు.

"నాకు భయమంటావా? నేను చేతకానివాణ్ణనుకొన్నావా? ధైర్యం లేనివాణ్ణనుకొన్నావా? మావాళ్ళు వీరులు కాదనుకొన్నావా? త్యాగులు కాదనుకొన్నావా? అంటూ చఱ్రుమని లేచాడు సింహాద్రిరావు.

వాళ్ళు మరింత నవ్వుకున్నారు.

అతను మరింత కోపంతో "మీకేం తెలుసు నా ధైర్యం? సమయం వస్తే కొండల్ని పిండికొట్టేస్తాను. ఏనుగుల్ని దునుమాడేస్తాను. ఎనుబోతుల్ని అవలీలగా ఎత్తిపారేస్తాను. నా పేరు ఏమనుకున్నారో! నా తడాఖా చూశారు కాదు మరి!" అన్నాడు.

"ఒక్క-పిసరు అబద్ధం లేదు" అన్నాడు అందులో ఒక కొంటె మాష్టరు.

"అలాగు దారిలోకి రండి. ఇది శూరవంశం. ఇది వీరవంశం, ఇది సాహసవంశం. అంతేకాని పిరికికండ మచ్చుకేనాలేదు. అసామాన్యమైనది కాని మరొకటి కాదు సుమండీ! మీరు పొరపడుతున్నారు!" అన్నాడు సింహాద్రిరావు గంభీరంగా.

"ఏమో తెలియక మావాడు అన్నాడు లెండి! వాడి మాటలకేమిటి, పోనిద్దురూ!" అని సర్దిపేశాడు.

"తెలియక అన్నాడు కాబట్టి క్షమించాను. అదీ మీరు కాబట్టి, మరొకరు. మరొకరు అయితే పెదపులుల మధ్య పారేసి చక్కా-వచ్చేవాణ్ణి!" అన్నాడు సింహాద్రిరావు. చేతి కందని మీసం మీద చెయ్యి వేసి. అతడు వీరుడి భంగిమలో నిలుచున్నాడు.

మన కెందు కీ పిచ్చి బ్రాహ్మడితోటి అని మేష్టర్లు సమయానుకూలంగా ప్రవర్తించడం వల్ల అతను అంతటితో ఊరుకున్నాడు. కాలకృత్యాలు నిర్వర్తించుకొన్నాడు. కాని అతని కడుపులో మండిపోతూంది. "నేను ధైర్యంలేని వట్టి పిరికివాణ్ణి అని ఈ అభాజనులు, ఈ అజ్ఞానులు

భావించారు. వీళ్ళకి తగినట్టు బుద్ధి చెప్తాను" అని పిడికిళ్లు బిగించాడు. ఇంతటిలో డిప్యూటీ ఇనస్పెక్టరు వచ్చాడు.

"ఫలహారానంతరం బండెక్కి కొండపల్లి పోదాం" అన్నాడు ఇనస్పెక్టరు సింహాద్రిరావుతో.

"అబ్బే! నేను బండిమీద కూచుంటానా! ఎంతమాట! ఈ అడవేమిటో! ఈ కొండ లేమిటో! ఇక్కడి మనుష్యు లేమిటో! ఇక్కడి వ్యవహార మేమిటో ఈ కంటితో చూడటానికి వచ్చాను కాని ఇక్కడికి ఈ ఫలహారాలకోసం. ఈబళ్ళకోసం వచ్చానా?" అన్నాడు సింహాద్రిరావు.

"కాదు, నా మాట విను. సుఖంగా బండి మీద పోదాం. మనకెందుకు వచ్చిన బాధ ఇది" అన్నాడు అధికారి.

"అబ్బెబ్బె! వీటి అంతు కనుక్కోవాలి" అని బుర్ర అడ్డంగా ఆడించాడు మిత్రుడు.

"అయితే ఏమిటి చేస్తానంటావు?"

"చక్కగా నడిచి వస్తాను" అన్నాడు సింహాద్రిరావు.

"నీకు దారి ఎలాగు తెలుస్తుంది?"

"మనుష్యుల్ని వెంటపెట్టుకు వస్తాను"

"కాదు నా మాట విను సుఖంగా బండి మీద పోదాం"

"ఛీ-ఛీ-ఛీ-ఛీ" అన్నాడు సింహాద్రిరావు.

సింహాద్రిరావు పట్టుదల విడిచిపెట్టేటట్లు తోచలేదు. కాని పట్టి ఫిరికిపంద అని ఎరిగిన ఉద్యోగస్తుడు, నలుగురి మేష్టర్లని అతన్ని తోడు కొని రావడానికి ఏర్పాటుచేశాడు.

సింహాద్రిరావు ఒకటి ఆలోచించాడు. నేను అడవిలో వెళ్లేటప్పుడు సిగరెట్టు కాలవను. ఎంచేతంటే, ఆ వాసనకి ఏవేనా రావచ్చు అని.

డిప్టీఇనస్పెక్టరు బండెక్కి వెళ్ళిపోయాడు. నలుగురు మేష్టర్లని వెంటపెట్టుకుని సింహాద్రిరావు బయలుదేరాడు. అంతా నాటుదారి. దారి పక్కని వున్న అడవి చూస్తున్నాడు. అవతల ఏమిటి కనపడుతుంది! ఆకు

పచ్చని గోడ! అడివిలో క్రూరజంతువుల మాట తలుపుకి రాగా అతనికి ఒళ్లు గగిర్పొడించింది.

"కంటితో చూస్తే భయం కాని లేకపోతే నాకేం భయం'' అని చేతిలో గొడుగు విప్పాడు. మొహానికి అడ్డుగా పెట్టుకున్నాడు. నడక ఎలాగు సాగుతుంది? మరొక ఉపాధ్యాయుడి చెయ్యి పట్టుకొని నడుస్తున్నాడు.

మొదటి ఉపాధ్యాయుడు "గొడుగు ఎందుకండీ విప్పారు పంతులు గారూ!'' అన్నాడు.

"ఇది మిమ్మల్ని కాపాడుతుంది. దీని మహత్యం అది'' అన్నాడు సింహాద్రిరావు.

"ఎలాగండి?'' అని రెండో మాష్టరు ప్రశ్నించాడు.

"ఏదేనా పెద్దపులికనక దీనిని చూసిందంటే, ఇదితనని మింగెయ్యడానికి వచ్చిన మృగసార్వభౌముడని తలచి తోక ముడిచేస్తుంది''అన్నాడు అతను.

"ఇది గొప్ప ఆలోచనే!'' అని కళ్ళెగరేశాడు మెచ్చుకొన్నట్లుగా, మరో ఉపాధ్యాయుడు.

అందరూ నవ్వేశారు.

"నాకు పెద్దపులంటే భయమనుకొన్నారా? అబ్బే! నసేమిరా! ఎందుకంటారా! వినండి చెప్తాను. నేను చిన్నప్పుడు దసరా పండుగలలో పెద్దపులివేషం వేసేవాణ్ణి. సరదా! అని సింహాద్రిరావు చేతిలో గొడుగు కింద పారవేసి. మేష్టర్లని నమ్మించడానికి కని "జజ్జనక జనక_జజ్జనక జనక_జజ్జనక జనక'' అని పులిఅడుగులు వేశాడు. "పెద్దపులి కనక నిజంగా ఎదురయిందంటే, నేను దానిలాగు అడుగులు వేసి, బుజాలాడించి, నేల మీద వాలి పంజా చూపించే సరికి 'ఇంకేం! మనవాడే!' అని దాని దారిన అది చక్కాపోతుంది!'' అన్నాడు.

ఈ పార్టు చూసి ఉపాధ్యాయులు పొట్టలు చెక్కలయేటట్లు నవ్వుతున్నారు.

మూడో ఉపాధ్యాయుడు "ఎంత ధైర్యం ! ఎంత సాహసం ! ఏమి కథ !" అన్నాడు.

సింహాద్రిరావు తన సాహసకృత్యాలు ఒకటి రెండు వర్ణించి చెప్పి మేష్టర్లకి కలిగిన దురభిప్రాయాన్ని పూర్తిగా పారదోలదలచుకున్నాడు. "ఒకమారు ఊరికి వెళుతున్నాను" అన్నాడు.

ఉపాధ్యాయులు శ్రద్ధగా వింటున్నారు.

"వెళుతూంటే దారిలో నక్కపోతు ఎదురయింది. మన కెందుకు పోనీ అని ఎంతసేపు నిలుచున్నా పోదు. చూశాను. చూశాను. చివరికి దానితో చెడుగుడు ఆడేశాను. అదీ నాతో సమానంగా గంతులు వేసింది. ఇహ దీన్ని చంపేద్దామని అనుకొంటూండగా మా ఊరివాళ్ళు దారిలో కలుసుకొన్నారు. నా ధైర్యం చూసి వాళ్లు 'అపరభీముడు' అని పేరు పెట్టారు" అని ధైర్యశాలిలాగు నిలబడ్డాడు సింహాద్రిరావు.

మాష్టర్లు నవ్వుకొన్నారు. అందులో ఒకడు "వెధవ నక్కపోతు కేమిలెండి!" అన్నాడు.

"అయితే మరొకటి చెప్తాను వినండి!" అన్నాడు సింహాద్రిరావు. "మా ఊరికి దూరంగా ఒక అడవి ఉంది. అప్పుడు నా దగ్గర ఒక తుపాకి ఉండేది. అది బుజాన్ని వేసుకున్నాను. టక్ టక్ టక్ మని దొరగారి లాగు అడవిలో నడచిపోతూంటే, ఏనుగుకంటె పెద్ద జంతువొకటి ఎదురయింది. దానికి ఎనిమిది కాళ్ళున్నాయి. రాక్షసి తలకాయ. బారెడేసి కొమ్ములున్నాయి, పైగా తొండముంది. కాళ్ళని చూస్తే మూరెడేసి గోళ్ళున్నాయి. శరభమృగ మంటారు శాస్త్రాలలో ! దానిని టప్ మని తుపాకి పేల్చి ఒక్క దెబ్బతో కాల్చేసి, అక్కడే పారేసి నా దారిని నేను చక్కా వచ్చాను" అని వీరుడులాగు కనబడ్డాడు.

"ఇది లేత సొరకాయ కోత. కాకపోతే ఎనిమిది కాళ్ళేమిటి!" అన్నాడు రెండో మేష్టరు.

సింహాద్రిరావు చిన్నబుచ్చుకున్నాడు. "మీరెప్పుడేనా చెన్నపట్టణం వెళ్ళేరా ?" అని చల్లగా ప్రశ్నించాడు.

"లేదు. మాకు చెన్నపట్నాలు ఎక్కడ నుంచి వస్తాయండీ! పంతులుగారూ!" అన్నాడు నాలుగో మేష్టరు.

"అయితే చెప్తాను వినండి! చెన్నపట్టణంలో ఒకచోట ఆకాశమంత ఎత్తు జంతువు లున్నాయి. అవి పెద్ద పెద్ద చెట్ల చివరి ఆకులు అంటె కొసలుగాని తినవు. వాటి వ్రత మది. మీరు విన్నారా మరి?" అన్నాడు సింహాద్రిరావు.

"ఏమిటో ఈ చిత్రం" అన్నాడు మూడో ఉపాధ్యాయుడు.

"ఫర్లాంగు పొడుగు జంతువులు కూడా ఉంటాయని పెద్ద పెద్ద పుస్తకాలలో రాస్తారు" అన్నాడు సింహాద్రిరావు.

ఉపాధ్యాయులు చిత్రంగా చూశారు.

తెలియని ఉపాధ్యాయులు తన మాటలు నమ్ముతున్నారని అతను సంతోషించాడు.

వాళ్ళు దారిలో వాగులలో దిగుతున్నారు. ఎక్కుతున్నారు. ఇసుకలో కాళ్ళీడ్చుకొంటూ నడుస్తున్నారు. బండరాళ్ళ మీద జాగ్రత్తగా వెళుతున్నారు. ముళ్ళ కంపలు తొలగించుకొంటున్నారు.

పక్కనున్న డొంకలోంచి పా మొకటి పారిపోతుంటే చూసి చెప్పాడు నాలుగో ఉపాధ్యాయుడు. పింహాద్రిరావు కంగారుపడ్డాడు. ఉపాధ్యాయులు నలుగురిని నాలుగు దిక్కులా ఉండమని తాను మధ్యని నడుస్తానన్నాడు. పాపం! వాళ్ళు అలాగే చేస్తున్నారు. అప్పుడు వాళ్ళకి ఈ మోస్తరుగా హితబోధ చేశాడు. "అతిథిని రక్షించడం మీవిధి. ఒక వేళ ఏదేనా క్రూరజంతువు వస్తే మీరు దానిమీద పడిపోవాలి. అంతేగాని వెనక్కి తగ్గకూడదు. అసలు పరిగెత్తి పారిపోకూడదు. పైగా నా తలిదండ్రులకి ఒక్కణ్ణే! నా ఒక్కడికీ ఏదైనా వచ్చిందంటే వాళ్లు ఎంత విచారిస్తారో మీరు ఆలోచించుకోండి. నన్నే నమ్ముకున్న నా భార్యకి వైధవ్యం వచ్చిందంటే మీరు ఎంతపాపం వడిగట్టుకొంటారో ఊహించుకోండి. నాపిల్లల్ని దిక్కులేని వాళ్ళనిగాచేస్తే మీకు పుట్టగతులుంటాయా!" అన్నాడు.

ఉపాధ్యాయులు అతని పిరికితనాన్ని చూసి ముసిముసినవ్వులు నవ్వుకొన్నారు.

అతని వెనుకవైపున ఉండవలసిన ఉపాధ్యాయు డొకడు అతనితో సమానముగా నడుస్తున్నాడు. అపళంగా సింహాద్రిరావు ముందడుగు వెయ్యడం మానివేశాడు. "నువ్వు నన్ను ఏ పెద్దపులికో అప్పజెప్పాలని చూస్తున్నావు. నువ్వు నీ స్థలం తప్పితే నేను ఒక్క అడుగేనా పెట్టను. చూశావో లేదో" అన్నాడు.

ఆ ఉపాధ్యాయుడు తన స్థలంలోనే నడుస్తానని హామీ ఇచ్చాడు.

"మీ రందరు నేను చెప్పినట్లుగా నడచుకొనకపోతే మిమ్మల్ని అందరినీ మీ ఇనస్పెక్టరుగారితో చెప్పి డిస్మిస్ చేయించేస్తాను కబర్దార్!" అని బెదరించాడు.

ఈ వెర్రివాడు తమ మీద ఏమి నేరాలు చెప్తాడో అని వాళ్ళు జడిశారు.

మూడు వంతుల దారి ముగిసింది. రెండో ఉపాధ్యాయుడు నేల మీద అడుగుల జాడ జూసి అనుమానపడి "ఈ దారినే అప్పుడప్పుడు పెద్దపులి వెళుతూంటుందని చెప్పుకొంటారండి!" అన్నాడు.

"హా! చచ్చాను! నా గతేమిటి! మీరు ఇక్కడి వాళ్లేకాబట్టి మీ కిటువంటి కర్మలు తప్పవుగాని నాకేమి గతి దేవుడా! ఈ రోజు ఎలాగు సాయంత్ర మవుతుంది! నేను మళ్ళీ ప్రజలలో ఎలాగుపడతాను! ఏమిటి దారి భగవంతుడా!" అన్నాడు సింహాద్రిరావు.

అతని భయం చూసి ఉపాధ్యాయులు "మీ ప్రాణానికి మేం పూచీ ఇస్తాం" అన్నారు. సింహాద్రిరావు ధైర్యంగా ముందడుగులు వేశాడు.

కొమ్ములు బాగా పెరిగిన దుప్పి ఒకటి దారిలో ఎదురయింది.

"అదిగో!" అన్నాడు ఉపాధ్యాయుడు.

సింహాద్రిరావు దానిని చూసి, గొడుగు అక్కడ పారవేసి "అరే పెద్దపులి! అరే పెద్దపులి! మీద పడింది! మీద పడింది!" అని కేకలు వేస్తూ, వెనక్కి పరుగుపుచ్చుకొన్నాడు.

"దుప్పియో! దుప్పియో! దుప్పియో!" అంటూ మేష్టర్లు అతని వెంటపడ్డారు. వాళ్ళలో ఒకడు గొడుగు ఎత్తుకున్నాడు. చిట్టచివరికి అతన్ని పట్టుకొన్నారు.

"నేను నమ్మను !" అంటాడు సింహాద్రిరావు.

"మేం చూశాం. మాకు తెలుసు" అన్నారు ఉపాధ్యాయులు.

"అబ్బబ్బే ! మిమ్మల్ని ఎవరు నమ్మమని చెప్పాడయా ! నిష్కారణంగా ఈ ఒక్క బ్రాహ్మణ్ణి మీరు పెద్దపులి నోట్లో పడెయ్యదలచుకున్నారు. నా కేమి సాధనం !" అని కళ్లు చేతులతో గట్టిగా మూసుకొన్నాడు. కాళ్లు నిలబడకపోగా కూలపడ్డాడు.

ఉపాధ్యాయులు బతిమాలుకొన్నారు గాని లేవడు. చేతుల మూత తీయడు.

"నన్ను మీ ఇనస్పెక్టరుగారికి అప్పజెప్పడం పూచీ మీది. అతన్ని నమ్మించి పైగా నన్ను నమ్మించి, మీరు ఈ దారిని తీసుకొనివస్తున్నారు. నే నయితే ఈ పెద్దపులి వచ్చే దారిని వస్తానా ! ఎన్నటికీ రాను ! కావలిస్తే అడివికి అడ్డుపడి వెళతాను కాని!" అన్నాడు సింహాద్రిరావు, రెండు చేతులతో కళ్లు మూసుకొని ఉండే!

"జంతువులు రాత్రి తిరుగుతాయి కాని పగలు తిరగవు బాబూ !" అన్నాడు రెండో మాష్టరు కమ్మతలగా.

"నే నిక ఈ ప్రపంచాన్ని చూడను" అని "ఓ అమ్మా ! ఓ నాయనా ! మీరు నాకు దూరమయిపోయారా ! మిమ్మల్ని ఎప్పుడు చూస్తాను !" అంటూ కళ్ళొత్తుకున్నాడు..

పంతుళ్ళ మనస్సులు కరిగిపోయాయి.

"ఊరు దగ్గరకి వచ్చేశామండి పంతులుగారూ!" అన్నాడు నాలుగో మాష్టరు.

అతను వినిపించుకోలేదు. చివరికి వాళ్ళు అతనిని లేవదీసి బుజాల మీద కూర్చోబెట్టుకొని మోసుకుపోదాం అని ఆలోచించుకొంటుండగా, మొదటి మేష్టరు "మీరేనా తుపాకితో శరభమృగాన్ని కాల్చేసిన పెద్ద మనుష్యులు !" అన్నాడు.

"కాకేం!" అని కళ్ళు విప్పాడు సింహాద్రిరావు.

"ఎప్పుడండి ?" అన్నాడు రెండో మేష్టరు.

''అదంతా చిన్నప్పుడు. ఇప్పుడైనా సరే చేతిలో తుపాకి ఉదంటే ఈ అడివికి నేనే రాజుని. ఈ వెధవ అడివికి జడుస్తానా! ఇదొక అడివా! ఇంకా మళ్ళీ తిరుగుందా!'' అన్నాడు సింహాద్రిరావు.

రెండో మేష్టరు తన చేతిలో ఉన్న కర్ర అతనికి అందించాడు. 'ఇదే తుపాకి అనుకోండి. ఇప్పుడు నడవండి, చూద్దాం' అన్నాడు.

ఆ కర్ర తీసుకొన్నాడు సింహాద్రిరావు. 'తుపాకి బుజం మీద వేసుకొని ఎలాగు నడుస్తానో చూపించమన్నావా ?' అంటూ, కర్ర నానుకొని లేచాడు. ఆ కర్ర బుజం మీద వేసుకొన్నాడు. గంభీరంగా సిపాయి లాగు గబగబ నడక సాగించాడు. ఇదే బాగుందని అతనివెంట ఉపాధ్యాయులు కూడ పరుగెత్తారు. మనస్సులో నవ్వుకున్నారు.

ఇంతటిలో ఊరు దర్శన మయింది. బతుకు జీవుడా అని సంతోషించారు ఉపాధ్యాయులు. ఆడివిలోంచి బతికి బైటపడ్డానని సింహాద్రిరావు పొంగిపోయాడు. అందరూ కొండపల్లి చేరుకొన్నారు.

♦ — ♦